

England have et Mærke, der var dyrere end circa 5 Øre, og man mente, at hvis England selv mangfoldiggjorde Mærket vilde det kunne sælges til denne Pris.

Det danske Forbund mente at maatte skille sine Interesser ud fra Fru Pedersen-Dan's, da det ikke kunde optræde som Købmand lige overfor Alliancen. Det havde kun havt Æressagen ved, at Danmark leverede Modellen til Mærket for Øje og tillige ment, at det for Kunstnerinden maatte være en stor baade Anbefaling og Ære at hendes Mærke blev valgt. Da denne Stilling efterhaanden gik over til at blive et Indtægts-spørgsmaal, maatte det danske Forbund udskille sine Interesser fra Fru Pedersen-Dan's; hvilket ogsaa skete. Dette Spørgsmaals Løsning vil sandsynligvis foreligge inden næste Kongress, som skal afholdes i London 1909.

Et andet endnu mere brændende Spørgsmaal var følgende: Kan mere end ét Nationalforbund i hvert Land tillades Optagelse i den Internationale Kvindestemmerets Alliance?

Fru Anna Wicksell fra Sverrig og Fru Keilhau fra Norge samt Frk. Eline Hansen fra Danmark forhandlede herom.

Fru Anna Wicksell's Forslag var følgende: Det gamle nationale Forbund maa beholde Ret til 4 Delegerede af de 6, der sendes til Møderne. Det nye maa nøjes med to. Er der 2 nye Forbund, der vil ind, maa det gamle beholde de 3 Delegerede, det første nye have 2 Delegerede og naar det sidste indtraadte, maatte det nøjes med én. Kun helt og udelukkende Stemmeretsforbund kan kræve Optagelse i Alliancen paa denne Maade. »Dansk Kvindesamfund« kan trods alt sit udmærkede Arbejde for Kvindevalgret ikke blive Ansøger om Optagelse under denne Form.

Vi tænkte, da vi hørte dette, med Beklagelse paa, at vi ikke alt inden Mødet her havde dannet den Union, om hvilken vi et Par Gange i Vinter førte Forhandlinger. Og saa Mrs Chapman Catt beklagede, at dette ikke var sket. Man forstaar godt nok, at det fra Alliancens Standpunkt er en Fordel kun at have en Enhed i hvert Land og ikke en Tohed eller Trehed. Vi var til Ende med Møderne efter at have vedtaget Resolutionerne, og Mrs Chapman Catt bragte det hollandske Forbund Alliancens hjertevarme Tak for at det havde lukket Dørene op for os med en saa gavmild Haand og storartet Gæstfrihed.

Middagen Lørdag den 20. Kl. 8 samlede atter alt, hvad der kunde findes af internationale Gæster i Concertgebouws store Sal. 7 lange Borde var dækkede, alle stødende op til Talernes Bord, hvor Mrs Chapman Catt indtog sit Sæde, ført af Dr. Aletta Jacobs. Næst til dem sad de af Regeringer sendte Repræsentanter som Frk. Gina Krog og Mrs.

Dobson, og hele Rækken var vore Spidser fra alle Lande, den internationale Bestyrelse inclusive. Circa nitten 3 Minutters Taler blev givne, indledede af Grevinde van Hogen-dorps Skaal for Dronning Vilhelmina. Ved Maaltidets Slutning traadte unge Hollændere og Hollænderinder ind paa Scenen, som i maleriske Dragter udførte Nationaldanse. Blandt Dragterne fandtes Modellerne til Rembrandts »Nattevagter«. Selve Dansene mindede baade om vor Borddans og om vore landlige Danse fra Høstgilderne, men Søkysternes Trafik har sikkert ikke været ringe mellem Danmark og Holland før Dampens Tid.

En hollandsk Borgermand og hans Frue holdt nu en Dialog, om hvorvidt Kvinderne havde Ret til at staa lige med Mændene for Loven. Mandens nedladende Argumenter herimod blev dygtigt fejede bort af hans drevne Hustru. Vi — der fulgte Dialogen i Oversættelse paa Tryk — gav ved vor stærke Applaus Hustruens Svar den absolute Godkendelse.

Amsterdam var færdig med os. Nu kom Forgreningerne af det hollandske Forbund i Rotterdam og Haag. I Rotterdam lejede Foreningen sammen med Hr. og Fru van Bergh-Villingen to Dampskibe, som førte os ned ad Floden Maas til Dortrecht, hvis skønne Cathedral vi besaa. En Lunch vandrede rundt til alle Passagererne, som nok kunde behøves, thi Turen varede fra tidlig Morgen til sen Eftermiddag. I Rotterdam's zoologiske Haves Festlokale fik vi en overdaadig Middag. Her kom Rygtet om Czarens strenge Bud til os, det, der lagde Haanden paa Finlands Frihed.

Dagen efter var vi budne til Haag, hvor en The ventede os i Palast Hotel lige ved Scheveningens Strandbred. Her lyttede vi til en Concert, drak The og beskuede Badelivet udenfor. Hundreder af vindtætte Kurvestole vendte ud mod Søen, hvor Badningen foregik i brogede Kostumer. Man maatte her næsten betvivle, at Livet havde en eneste Sorg. — — —

En mindre men alligevel meget stor Kreds blev til Slutningsmiddagen, som endte med mange Skaaler til Alliancen henvendt til vor internationale Præsident endog af en forhenværende Minister, der lagde sin Sympathie for Kvindesagen for hendes Fødder.

Mrs Chapman Catt takkede paa egne og vore Vegne for det Overflødighedshorn, som Holland havde heldt ud over vore Hoveder under vort Ophold der.

Et Fyrværkeri afbrændtes og Jus Suffragii blev skrevet i Luer mod den dunkelblaa Himmel.

Og vi danske Kvinder tænkte paa, at man ved Afskeden i Kjøbenhavn bebrejdede os, at Festerne var for mange. Baade Arbejde og

Fester var voksede. Lad det første vokse og lad os trække tilbage paa det sidste. Dog sender vi naturligvis vor hjerteligste Tak til det gæstfrie Holland!!

Vor Tak for Congressen.

Vi kan ikke afslutte denne Beretning om Møderne i Amsterdam uden at berøre den store Glæde vi har haft i Samværet med de udmærkede Kvinder, der ledede dette. Vor internationale Præsident, Mrs Chapman Catt, overgik sig selv. Vokser Alliancens Størrelse, omfatter den flere og flere Lande, synes det mere og mere uoverkommeligt at faa de fælles Love, de fælles Standpunkter, der kan passe alle, saa kommer dog Mrs Chapman Catt udenom alle Skær; alle staa lige trygge, lige troende ligeoverfor den Haand, der uddeler Lys og Skygge. I Reverend Anna Howard Shaw har vi den varmhjertede Forkæmper for Kvindestemmeretten, som med kyndig Haand udleder af Bibelens Lære det, som ofte undgik den Nedskrivendes Opmærksomhed og som maaske — uagtet ham — taler til Forsvar for Kvindens Ligestilling. Og i Mrs Husted Harper har vi Kvindevalgrettens Historiograf med det vide Syn paa de historiske Fænomener, som hun har beskrevet lige siden de dagedes i første Halvdel af det 19. Aarhundrede til nu, naar hun fortæller om det første Morgenskær af Valgretsbevægelsen baade mellem de katholske Kvinder og i fjerne Racer. Og vi har Miss Lucy Anthony, Susan B. Anthony's Niece, saa elskværdig, hjælpende og hensynsfuld og Mrs Foster Avery, der med Rundhaandethed og Snille har støttet Bevægelsen. Vi bringer alle disse Amerikanerinder vor Tak for at de nu som i Danmark har givet Tid, Arbejde og Penge for at fremme Sagen for Alle, medens alle vi andre i det Smaa søgte at hjælpe Kvinderne i vort eget Land.

Og vi sender vor Tak til Hollands Kvinder; til Præsidenten Dr. Aletta Jacobs, der i saa høj Grad har forstaaet at paavirke sit Land til en varm Deltagelse i Sagen, og som saa ofte ved sit gæstfrie Bord samlede alle os Udlændinge, fra hvilket Verdenshjørne vi end kom. Til Jus Suffragii's Udgiver Frk. Martina Kramers har vi vor ofte bragte Tak end yderligere at understrege ligesom til Frk. Johanna Naber, der bar en saa omfattende Gerning paa sine Skuldre.

I Mrs Miriam Brown fra Canada lærte vi at kende en ung, højst yndefuld Person, der uagtet sin Ungdom i sit »College« i Toronto optraadte som Lærer i Talens Kunst, særligt underviste hun Præster af den anglikanske Kirke i at fremsige deres Liturgi.

Og vi lærte at kende Fredsdommeren fra Chicago's nærmeste Omegn, Mrs Mc Culloch, hvis Embede medførte mange borgerlige Vielser, mest af helt unge Ægtepar, hvor Brudgommen var saa glad, at han allerhelst havde kysset Præsten eller »Fredsdommeren« med, om han havde turdet.

Hvilken Glæde var det ikke at gensé Mrs Millicent Fawcett, forynget og glad over al den Fremgang, »Sagen« har i England og Frk. Dr. Käthe Schirmacher med sit vidunderlige Sprogtalet, hvormed hun hjalp os, hvis Øjne hang ved hendes Læber.